

[Knud Lind]

dag fra denne talerstol; det er et spørgsmål om at nedkæmpe demokratiet og intet andet.

Og for så vidt angår total isolation hørte jeg ikke fra hr. Wilhjelts side, at man har sagt flere gange, at den totale isolation ikke findes længere. Der er jo kontakter til vedkommende, bl.a. fra fængselspersonalet, så det passer altså ikke.

Justitsministeren (Ole Espersen):

Jeg tror, jeg i forbindelse med førstebehandlingen af disse lovforslag i efteråret kom til at bruge ordet forsøg, og jeg skal villigt indrømme, at det var et uheldigt ordvalg, men jeg synes også, at man efterhånden har fået det ud af det lille uheld, som man kan få.

Det, der var tale om, var, at de lægelige undersøgelser, som man altid har haft i fængslerne, også i Vestre Fængsel, som der er tale om her, ønskede vi at udvide for så vidt angår de indsatte, der sidder i en for manges vedkommende sikkert særlig ubehagelig situation, en betrængt situation mener nogle, nemlig dem, der er isoleret. Og når vi ønskede at give dem en ekstra undersøgelse eller to om måneden i forhold til, hvad de øvrige får, var det bl.a. begrundet i påstande om de ubehagelige følger, isolationen kunne have rent psykisk. Det var begrundet i en passus i retslægerådets udtalelse, som er citeret i bemærkningerne til VS' lovforslag, hvor der står, at det spørgsmål, der blev stillet – og det drejer sig altså om skadevirkninger – alene kan besvares på grundlag af en prospektivt anlagt, og så står der ikke forsøg, som jeg kom til at sige, men undersøgelse af en repræsentativ gruppe af isolationsfanger, og herved tænkes på en løbende psykiatrisk vurdering af nyindsatte varetægtsfanger i isolation, f.eks. gennem en ugentlig psykiatrisk-psykologisk undersøgelse og vurdering.

Jeg synes ærlig talt, at med al den diskussion, der har været – og jeg synes, det har været forståeligt, at man har rejst denne diskussion – var det et rimeligt forslag, og det overrasker mig, at man ikke synes, det er rimeligt, at man har fulgt dette forslag.

Jeg er ikke ukendt med, at en gang imellem, når man følger kritiske røster, er det, som om man ærgrer mere, end man glæder. Men i dette tilfælde, hvis man har en ægte interesse for de isolationsfængslede og for at

få et grundlag for at vurdere, om vi bør begrænse isolationsfængslingerne eller helt afskaffe dem, synes jeg ikke, det kan være urimeligt, at man følger retslægerådets ønske om en sådan undersøgelse, som der her er tale om.

Det er det, vi har gjort, og vi har yderligere gjort det, som jeg nævnte i mit forrige indlæg, at vi har bedt politimesteren indberette isolationer over 3 måneder for at se, hvad det egentlig er for tilfælde, der er tale om. Kunne vi ikke klare det på anden måde? Jeg synes, det er overraskende, at initiativer af den karakter skal mødes med et kvarters nedgøring her fra forslagsstillernes side, bl.a. under påberøelse af, at jeg skulle have kaldt det »det stort anlagte forsøg« o.lign. Det har jeg naturligvis ikke. Det er en beskeden undersøgelse, som alligevel i høj grad kan være vejledende for os.

Selvfølgelig er der ikke tale om, at lægerne administrerer tvangsforanstaltninger. Det tror jeg ikke jeg behøver at uddybe nærmere her. Når det etiske råd er nævnt, skal jeg for en ordens skyld sige, at der jo er læger, der finder, at det etiske råd i denne forbindelse har manglet en vis etik i sin sagsbehandling. Den sag er for tiden til behandling i de lægelige foreninger, og vi må naturligvis se, hvad man finder ud af dér omkring den optræden, der har været tale om.

Så skal jeg kun kommentere spørgsmålet om registrering af børn. Det er naturligvis rigtigt, som jeg sagde, at kundgørelsen er lavet om på dette område. Registreringer af dem, der er under 15 år, er indskrænket ganske væsentligt. Jeg beklager, hvis orientering herom ikke er givet til folketingets bibliotek. Den kundgørelsessamling, der er tale om, er til tjenestebrug, og naturligvis vil det være rimeligt, om den suppleres, når hoveddelen står på biblioteket. Jeg ved ikke, om der er nogen aftale om det, men selvfølgelig er orientering og instrukser sendt ud til politiet, således at der er tale om de begrænsninger i registreringen, som jeg nævnte.

Der er ikke tale om love eller lovbekendtgørelser, der er tale om instrukser for politiet, og det væsentlige er naturligvis, at politiet får disse instrukser, men jeg skal gerne sørge for, at folketinget også får dem. Når der ikke er sket et genoptryk af hele kundgørelsen, er det naturligvis, fordi rigspolitichefen i øjeblikket er ved at overveje, om en del, måske